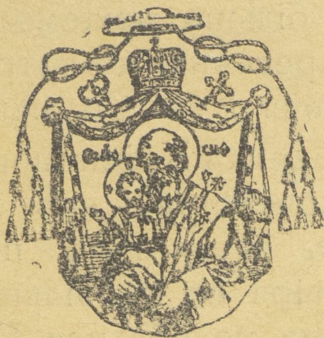
РІК 1935. Травень Ч. V.

ПЕРЕМИСЬКІ ЕПАРХІЯЛЬНІ

ВІДОМОСТИ

Святочні желання Архієрея для Духовенства і вірних.

З празником Христового Воскресення пересилаю Всечесному Духовенству і всім вірним нашої Епархії щирі желання обильних ласк Божих, що їх наш божественний Спаситель вислужив нам через свої муки, а в першій мірі через свою смерть.

Празник Христового Воскресення, се празник понад усі празники, се „торжество торжеств", бо се празник в память головної правди Христової віри. На сій правді Воскресення Господа Н. І. Хр. спираються всі другі правди нашої св. віри як на своїй підставі. Як дім величавий спирається на своїм фундаменті що йому дає тривалість і силу, так і наша св. віра, якщо не спиралабся на правді Христового Воскресення, не булаби трівкою і не запевнювалаби нам спасення. »Коли Христос не воскрес« — каже св. Апостол Павло[1]) — »тоді марне наше проповідання, марна й ваша віра«. Бо Воскресення Христове, се найбільше чудо, яке Христос зробив на се, щоби ми увірили в правдивість Його науки і щоби ми знали, що так як Він воскрес до життя вічного, так і ми по щасливій смерти воскреснемо і будемо з Ним на віки щасливі в небі!

В часі кождого свята установленого в році на памятку

---

1) І. Кор. 15, 14.

якоїсь події з життя Ісуса Христа, можемо позискати відповідну ласку Божу привязану до сего свята, якщо о неї просити будемо; тим більше можемо се позискати в празник Христового Воскресення, до котрого Христова Церква каже нам приготовитися і св. Сповідю і св. Причастям.

Сеї то ласки празника Христового Воскресення желаю нині Всечесному Духовенству і всім моїм вірним. Нехай ся ласка Божа кріпить нашу віру, щоби ми розуміли все лучше й лучше, що віра се найбільший скарб нашої душі, без котрого „не можна подобатися Господу Богу“; нехай вона скріпить наше серце, щоби ми заховали сю віру і посеред найбільших противностий, з готовістю віддати за неї і наше життя, якби сего було потреба.

Сі мої желання передаю вам сего року разом з благословенством Святійшого Вітця, що його Він передав через мене для всіх моїх Епархіян, священиків і вірних, підчас мойого побуту в Римі на авдієнції дня 23 лютня ц. р.

А було се так. При кінці січня сего року мене повідомлено, що Святійший Отець висловив бажання, щоби я посвятив в нашій Папській Колєгії св. Йосафата в Римі кількох наших питомців. Я виїхав туди і висвятив в Римі дня 16-того лютня 12 піддияконів, 17-того лютня 10 дияконів, а дня 24-того лютня 5 пресвітерів, та дня 23-того лютня, в навечеріє свячення пресвітерів, я був на авдієнції в Святійшого Вітця.

Підчас авдієнції я представив Свят. Вітцеві стан нашої Епархії, згадав про наші злидні, болі і надії, говорив про небезпеки на які виставлена в нас тепер св. віра, та попросив сего Батька вірних цілого світа о благословенство. На се сказав Святійший Отець: „Дуже радо, з серця благословлю; скажи всім, священикам і вірним, що їм всім благословлю; благосвовлю всім їх родинам, старцям і молодим — і діти малі благословлю; благословлю здоровим і недужим і молюся і молитись буду, щоби всі дістали від Бога ласку потрібну їм до спасення!“.

А тепер мило мені з желаннями моїми святочними і з моїм благословенством передати всім вам і найвисше Благословенство від Святійшого Вітця Папи Римського. Нехай се благословенство Святійшого Вітця буде для всіх вас запорукою небесних ласк, яких всі так потребуємо.

Благодать Господа Нашого Ісуса Христа, любов Бога Отця і радість св. Духа, нехай будуть зі всіми вами. Амінь.

Дано в Перемишлі в суботу Лазареву, 1935 р.

† ЙОСАФАТ, Епп.

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Всечесні Отці Душпасгирі перечитають повисші желання вірним в матерніх і дочерних церквах в празник Христового Воскресення.

Ч. 989. — В справі ревного використання Ювилею Відкуплення.

Великий Ювилей Відкуплення людського роду поволі зближається до кінця. Останній його день припаде у нас в середу віддання Празника Пасхи дня 5. червня с. р.

У сему святому часі обходили ми і ще обходимо **памятку** не одного добродійства Божого, але **цілого ряду добродійств**, які сплинули на людську суспільність. Тими Божими добродійствами є установлення Пресв. Евхаристії, перше висвячення Апостолів на священиків на Тайній Вечері, Страсти, Розпяття і Смерть Ісуса Христа за спасення людей; настановлення Пр. Д. Марії під хрестом Сина Божого Матірю всіх людей; відтак Воскресення Іс. Христа, що є умовиною і запорукою нашого воскресення; уділена Апостолам власть відпускати гріхи; віддання і затвердження гіерархічного першенства уділеного св. Петрові і його наслідникам; вкінці Господнє Вознесення, Зіслання св. Духа та початок голошення св. Євангелія через Апостолів.

З цих добродійств виплило для нас правдиве життя і зродився новий лад для цілої людської суспільности*). З сего ювилейного часу бажав св. Отець створити час особлившої ласки, час великої місії і віднови всіх христіян католиків.

Головним завданям душпастирського уряду Церкви взагалі вже у кождому часі се освячення членів її містичного Тіла. В ювилейному році св. Церков голосніше кличе

---

*) гл. Конституція оголошення ювілею.

до вірних: »Сія єсть воля Божія, святость ваша«. (Бо воля Божа така: ваше освячення).

Але не тільки себе самих маємо обновити, але рівночасно маємо причинятися до спасення других і цілої людськости.

Чоловік, що щиро працює над спасенням своїм і других, має в першій мірі відзначатись як **найгорячішою любовю до Спасителя,** що з такою горячою любовю освободив нас від неволі гріха. І сеї любови домагається від нас св. Отець. А щоби нас до неї побудити, заохочує нас, щоби ми відривали наші гадки від справ дочасних і переминаючих, а звертали до небесних і вічних, щоби підносили наш ум до того вічного щастя, що до него покликав нас Христос Господь проливаючи Свою Пресв. Кров.

Передусім маємо по бажанні св. Вітця брати під розвагу **спасительні Страсти і Хрестну Смерть Спасителя.** Смерть Спасителя становить жерело ласк, що з него черпають свою цілючу силу всі прочі середники спасення. З розважання терпінь і хрестної смерти Христа Спасителя черпали свою святість всі святі. Всі вони сердечно любили Розпятого і ревно Його наслідували у свому житті.

Гадка на хрест Спасителя і у нашому серці повинна занимати перше місце. Але щоби нам легше приходилось терпіти, мусить зі сею гадкою лучитися також гадка на Христове славне Воскресення. Коли небудь Спаситель говорив про Свої страсти, рівночасно згадував і про Своє Воскресення. — Терпіння має бути кровавою дорогою до славного воскресення.

У молебні, що його відправляємо в часі походів в ювилейному Році, згадка про Христовий хрест вибивається на перще місце і тісно лучиться з гадкою про Христове Воскресення. »Дерево Хреста, що мало на собі Розпятого Господа, процвило життям« — співаємо у згаданому молебні. »З нього всі нароци, беручи нетлінність, сильно голосім: За те, що смерть обезсилив хрестом і нас визволив, слава Тобі«.

Другу стихиру в честь Хреста кінчимо словами: »Ти, що Хрест перетерпів за нас і воскресенням своїм нас оживляєш, збережи та спаси нас“.

У третій хрестній стихирі співаємо, що предсказане

пророками хрестне дерево визволило від давнього смертного проклону Адама та що ми також з огляду на се дерево просимо у Бога щедрого милосердя.

З Хрестом тісно лучиться Пресв. Евхаристія. Христос Господь хотів, щоби через Неї безнастанно відновлялися перед очима усіх спасительні Його Страсти, а особливо Його хрестна смерть. Евхаристійне жертвенне Тіло і животворяча жертвенна Кров є основою і запорукою нашого будучого славного воскресення, але тільки тоді, як що будемо достойно Її принимати у св. Причастю. Сю гадку прегарно розвиває нам перша і остання евхаристійна стихира у вище згаданому ювилейному молебні. У першій стихирі співаємо ось що: »Коли Ти, Чоловіколюбче в часі вечері відкрив ученикам велику тайну Воплочення Твого, Ти сказав: Прийміть хліб, що оживляє: він є Тіло моє, і Кров нетлінного життя“. У останній евхаристійній стихирі співаємо: »Подиву гідне чудо! Хліб, що зійшов із неба, живий і пребожественний, добровільно на їду дається на тайній вечері. Бо коли взяв хліб, поблагословив і даючи ученикам сказав: Прийміть і їджте, се є Тіло моє, подібно й чашу. Тому нехай іспитує себе кождий, що приступає до страшних Тайн, і так нехай їсть і пє на спасення і життя вічне«.

З розважанням про Христові Страсти повинно лучитися **щире покаяння.** Через покаяння віддалюємо з душі перепони, що їх становить гріх і непорядочні пристрасти. (І Тім. 6, 10). Якщо серце вільне і свобідне від сих наслідків самолюбства, тоді може увійти в него Божа любов. Наше серце конечно потребує любови.

А в який спосіб нам каятися? Передусім через внутрішнього духа покути. І до сего служить нам відпуст, що його в сему ювилейному часі повинні ми позискувати, бо відпусту повного доступаємо тільки тоді, якщо відриваємо наше серце від всякої непорядочної наклонности і додаємо до сего зверхні покаянні діла.

Вправді св. Отець не приписав якихсь специяльних зверхних покаянних діл, як се робили Папи давніше при оголошуванні сего рода надпорядочних ювилеїв, але з сего ще не випливає, будьтоби св. Отець не домагався від нас зверхних діл покаяння. — Сам Спаситель їх домагається, тож не може від них цілком звільнити і Папа.

У своїй енцикліці: »Зневолені Христовою любовю«*) з дня 3. травня 1932 виразно домагається св. Отець покаяння, що ним світ гордить, що його не розуміє, а рівночасно вказує на історію, яка учить, що у великих нещастях вірні або самі з себе або заохочені приміром і упімненням своїх душпастирів, завсіди дуже успішно прибігали і до молитви і до покаяння.

Не мусять сі діла покаяння бути чимсь надзвичайним. Дуже милим буде Господу Богу терпеливе зношення нинішньої тяжкої скрути, голоду, холоду і наготи, що в них многі з нас жиють. Милою буде Богу повздерженвість від пиття горячих напоїв, від курення. Якби то гарно було і дуже заслугуючим перед Богом, колиб ми сей гріш, що його видаємо на непотрібні річи, жертвували на наших голодуючих і обдертих братів та сестер!

Покаяння треба виконувати **в дусі надолуження.**

Сего домагався св. Отець оголошуючи Великий Ювилей в р. 1925-ім, на се положив особливий натиск в енцикліці з р. 1928 про обовязок надолуження Пресв. Серцю Ісуса, сего домагається у згаданій енцикліці з р. 1932 і того самого жадає і в Конституції, що нею проголосив теперішний Ювилей Відкуплення людського роду.

Хто щиро любить Ісуса Христа, хто сердечно почитає Його Страсти і Смерть, сей і молитвою і ділом буде надолужувати Ісусови Христови не тільки за себе, але і за других.

У висше згаданій Конституції оголошуючій Ювилей Відкуплення людського роду домагається св. Отець щоби ми у сім надолужуючім покаяннім часі „старалися через молитву і покаянні діла забезпечити не тільки власне вічне спасення, але і спасення цілої людськости зведеної так многими блудами, розєднаної так многими ворожнечами і сварками, струдженої так многими журбами, загроженої так многими небезпеками“.

О коби то всі християне католики йшли за тим горячим зазивом св. Отця, тоді у великій мірі сповнилосьби його бажання, щоби милостиве літо привернуло мир душам, Церкві належну свободу, а всім народам згоду і правдиве щастє.

---

*) Caritate Christi.

А в який спосіб треба надолужувати Господу Богу за кривди Йому нанесені? В першій мірі через часте достойне принимання св. Тайни Покаяння і Пресв. Евхаристії. У своїй ювилейній Конституції виразно висказав св. Отець бажання, »щоби всі належито очистилися від гріхів в Тайні Покаяння і кріпилися Евхаристійним Хлібом не тільки у Великодному часі, щоби сповнити заповідь Церкви, але як найчастіше і як найпобожніше через ціле милостиве літо.«

Св. Отець домагався від нас, щоби ми часто бували на Службі Божій і принимали св. Причастя в дусі надолуження. — Служба Божа є прецінь у першій мірі жертвою надолужуючою, як се красно зазначене у словах освячення »во оставленіє гріхов« (на відпущення гріхів).

Вельми пожиточним середником надолуження є часті відвідини Найсв. Тайн, св. Причастя у першу пятницю місяця, і Свята Година в четвер вечер перед 1-ою пятницею місяця.

Могучим середником надолужемня є по гадці св. Отця також набоженство до Страдальної Божої Матери, що її дав нам Спаситель з хреста за матір.

Зарядженням Божого Провидіння так сталося, що Великий Ювилей Відкуплення людського роду сходиться з 75-літньою річницею появи Співвідкупительки людського роду Прч. Д. Марії Н. З. у Люрді і у латинників кінчиться разом з ним у днях 26, 27 і 28 квітня с. р. Премногі чуда ділися і діються за Її заступництвом при масабельській печері, місці Її появи. Часто, а особливо у згаданих днях духом переносімся до Люрду і в покорі прибігаймо до Пренепорочно Зачатої Діви Марії у наших щирих молитвах, щоби Своїм всемогучим заступництвом випросила нам ліпші часи, для безбожників просвічення, для блудячих навернення, для Церкви свободу, а для всіх народів, отже і для нашого, мир і правдиве щастє.

Дуже могучим середником надолуження є часте відбування Хрестної Дороги. Красна ся практика наглядно приводить нам перед очі нашу велику невдячність насупроти Спасителя, вказує нам на многі мілїони душ, що Розпятого не знають, на Него не зважають, Ним погорджують, — і в сей спосіб спонукує нас, щоби ми з більшою ревністю йшли за Спасителем на Його хрестній до-

розі і в сей спосіб виєднували для заблудших братів і сестер світло і ласку.

Ревне відбування Хрестної Дороги в дусі надолуження і взагалі всі інші духові практики і терпіння в дусі надолуження дуже причиняються до розбудження апостольського духа і до поширення Католицької Акції. — Де ревно надолужують Найсв. Серцю Спасителя за зневаги, там стараються віддалити від Него обиди, що Йому наносять безбожні люди, і многих людей наклонити до заховання Божих заповідей — або іншими словами: там родиться апостольський дух, а з него випливає апостольське діло для прославлення Бога і спасення ближніх.

Люди переняті духом надолуження мають отверті очі на страшні небезпеки, що грозять їм і їх ближнім зі сторони ворогів Церкви і не щадять ані сил ані трудів, щоби усунути сі небезпеки та мужно боронять Божої справи.

Молитва таких людей має побідну силу. Вона підноситься до Бога, як пахуче кадило; Всемогучий Посередник між Богом Отцем а людьми, радо її принимає, отвирає Свою щедру руку і обсипує такого богомольця Своїми щедрими ласками.

А маємо за кого молитися!

Ми повинні молитися за цілий світ, що пропадає в пропасти невірства, ворожнечі і розпусти. Маємо молитися за наш нарід, що в такій страшній недолі коротає свій вік. Маємо молитися, о ласку, щоби Господь Бог відвернув від него непокликаних, що подаються за його провідників, а в дійсности хочуть звести його на манівці і відібрати йому віру в Бога. Маємо молитися, щоби Господь Бог увільнив його від таких провідників, що підпорядковують віру, Церкву, Бога під земські справи. Маємо молитися, щоб Господь Бог дав нашому народови таких провідників, які розуміють, що тільки тяжка, тиха, муравлина праця оперта на глибокій вірі і на християнській моралі, тільки жертвенність і характерна і перед ніякими трудностями не уступаюча правдива любов до народу що бажає йому на першому місці спасення вічного, та щира безнастанна молитва принесе йому ліпшу долю.

Маємо дальше молитися за тих, що їх Бог вибрав, щоби управляли Божою Церквою: за Папу, Епископів. Маємо молитися о добрих і ревних священиків, о розвій

місій поміж поганськими народами, а особливо щоби милосерний Господь просвітив ворогів Церкви, навернув їх а принайменше ударемнив їх безбожні затії против Божого Царства.

Ось в такім напрямі по бажанні св. Отця повинно було розвинутися наше життя у сім Святім Ювилейнім часі. Христос Розпятий повинен бути для нас осередком нашого думання і нашого поступовання. — Запитаймо себе тепер, чи поступили ми у нашій любові до Нього, чи полюбили все те, що до Нього веде, Службу Божу, часту сповідь, часте св. Причастє? Чи старалися о се, щоби Христос царствував у души кождого чоловіка, у наших родинах, в житті суспільнім? Якщо до тепер занедбали сей святий час, не принесли достойних плодів покаяння і надолуження за свої гріхи і гріхи наших ближніх, то принайменше від тепер стараймося використати кожду хвилину по намірам св. Вітця в цілі позискання премногих ласк звязаних з Ювилейним Роком, а особливо стараймося розгоріти такою любовю до Розпятого Спасителя, щоби і в собі і в других не стерпіли і найменшого гріха.

Якщо Христос запанує у наших серцях, воно не убоїться ніяких ворогів! Якщо Христос буде підоймою усего нашого ділання, тоді зі спокоєм підемо на стрічу вічности і потягнемо за собою многих до Христа. Щиро прошу Бога, шоби був Вашим просвіченням, Вашою радістю і ту і там у вічности!

Дано в Перемишлі, дня 10. квітня 1935.

† ЙОСАФАТ, Епп.

Поручаю Всеч. ОО. Душпастирям перечитувати повисшу відозву в церкві вірним у світлім тижні і в неділі місяця травня, повертаючи до поодиноких гадок в ній порушених, поясняючи їх та заохочуючи вірних до численної участи у позискуванні ласк ювілейних. З окрема дуже вказаним буде точно пояснювати умовини потрібні до позискання ювілейного відпусту. Звертаю увагу на се, що від приписаних ювілейних молитов можна звільнити тільки недужих.

Священикам горячо поручаю, щоби разом з народом часто відбували Святу Годину і Хрестну Дорогу в цілі

подяки Ісусови Христови за Відкуплення, і за установлення Пресв. Евхаристії і священства.

Рівнож часто треба відбувати разом з народом ювілейні походи — якщо не можна до других церков то бодай около церкви.

На закінчення Ювілею с. є. в середу віддання Пасхи, відправлять Всч. ОО. Душпастирі торжественну благодарну Службу Божу з відповідною проповідцю. По Службі Божій при виставленні Найсв. Тайн належить відспівати »Тебе Бога хвалим« і поблагословити вірних Найсв. Тайнами, а відтак внести многолітство св. Отцеві Папі Пієві XI.

Де не можна булоб стягнути на сей день відповідне число вірних, там треба се богослуження відправити в попередню неділю.

У місяці травні посвяченім почитанні Прч. Богоматери в особливший спосіб треба у проповідях звертати увагу на велике значіння Прч. Д. Марії у ділі відкуплення людського роду.

В останньому тижні перед закінченям Ювилею треба всюда де можна се зробити, уладити бодай скромні академії, шоби на них і словом і пісню складати подяку Христові за Відкуплення людського роду, а рівночасно приречення у житті приватнім і прилюднім непохитно держатися Божих заповідей. З подякою Ісусови Христові належить долучувати і подяку св. Вітцеви за проголошення сего благодарного Ювилею Відкуплення.

Вкінці пригадую Всч. ОО. Душпастирям обовязок точно нотувати всі ювілейні практики як прим. кілько було проповідей ювілейних, кілько ювілейних походів, кілько разів вірні приступали до св. Тайн в цілі доступлення ювілейного відпусту, кілько разів відбули Святу Годину, Хрестну Дорогу — якщо така є у парохії, і взагалі все, що з ювилеєм має яку небудь стичність. Зараз по Вознесенню предложать Всч. ОО. Душпастирі точний звіт з відбутого ювилею, щоби Еписк. Ординаріят міг його як найскорше переслати св. Вітцеві.

† ЙОСАФАТ, Епп.

Ч. 1542 — До Всеч. Отців Душпастирів в справі катихизації в неділі і свята.

Катихизація себто пояснювання вірним правд католицької віри й моральности належить до першорядних обовязків священика душпастиря. Цей обовязок пригадує священикам так загальне церковне право, як також наше партикулярне (Львівський Синод з 1891. р. Тит. I. гл. VII. VIII.), а Кодекс каноничного права (канон 1329.) називає його властивим і найважнішим обовязком душпастиря.

Пригадуючи повисше Еп. Ординаріят взиває всіх Отців Душпастирів — Парохів, Завідателів, управляючих і самостійних сотрудників, щоби кожної неділі і свята в означений заздалегідь час совісно відбували катихизацію з вірними. Головну увагу належить звернути на позашкільну молодь так хлопячу як дівочу, яка будьто покінчила елементарну школу будь з неї зовсім не користала.

Предметом катихизації мають бути найважніші правди віри, обичаїв та історії св. Обявлення, які находяться в підручниках затверджених і поручених Церковною Владою для елементарних шкіл в обсягу вимаганім до знання necessitate medii et praecepti. Правди ці повинен священик приступним способом пояснити та оживити відповідними прикладами з історії і з щоденного життя, придержуючись тут певного заздалегідь приготованого пляну й методи праці. В тій цілі повинен душпастир зазнайомитися з новітними підручниками до навчання релігії, частіше до них заглядати й у тому напрямі працювати, щоби кожда християнська дитина мала бодай найменші підручники до науки релігії та молитовники.

Душпастир повинен пояснювати катихизмові правди не лиш в матерній, але також у дочерних церквах з нагоди припадаючих у тих церквах богослужень, або в нарочно на ту ціль призначеному часі, який треба вірним завчасу заповісти і заохотити старших, щоби самі приходили громадно та посилали дітей.

Не вільно священикові під загрозою тяжких кар занедбувати цього обовязку ані його легковажити, з огляду на вельми важні наслідки такого занедбання. Причиною того, що вірні тут і там так легко покидають церкву і да-

ють послух схизматицьким та сектанським аґітаторам, є незнання правд католицької віри, яке знова в свою чергу є наслідком занедбання раціональної катихизації. Коли як коли а передовсім в теперішніх часах тяжить на наших душпастирях обовязок катихизування вірних.

Ревний душпастир, що розуміє вагу хвилі й здає собі ясно справу з великої відповідальности за свій уряд, доложить старань, щоби кождий без виїмку парохіянин був обзнайомлений з наукою кат. Церкви, щоби цілим серцем любив Церкву й був кождої хвилі готовий стати до її услуг. З особливішою дбайливістю заопікується він доростаючою молоддю, буде доглядати кождий її крок, остерігати перед небезпеками, та давати добрі ради. Живемо в таких часах, що душпастир являється одиноким чинником, який має обстоювати добро душ своїх парохіян. І не тільки як добрий пастир має ратувати їх перед небезпеками але виховати з посеред них бодрих борців, повних апостольського запалу робітників для світлого апостольства в Католицькій Акції.

Щоби праця душпастиря на полі катихизації принесла тим певніші успіхи, головно коли ходить о доростаючу молодь, повинен душпастир увійти в можливо тісне порозуміння з родичами молоді згл. також зі старшими поважними громадянами та їх притягнути до співпраці над релігійним вихованням їхвіх дітей пригадуючи їм це як обовязок, що його підкреслює Св. .Отець Пій XI. в Енцикліці про християнське вихованням молоді.

Від катихизації можна звільнити тільки ту молодь, яка користає з науки релігії в школі. Не можна натомість звільняти тої части молоді, яка покінчила школу хиба що це була повна 6. або 7-и клясова вселюдна або середня школа.

З огляду на велику вагу обовязку катихизації, не може бути від нього звільнений ніякий священик душпастир який виконує душпастирські обовязвки.

† ЙОСАФАТ, Епп.

Ч. 1568. — В справі сегорічних майських богослужень.

Наближається прегарний місяць май, посвячений особлившому почитанні Прч. Діви Марії.

Всч. ОО. Душпастирі вже кождого року є обовязані доложити усіх старань, щоби розпалити у серцях своїх вірних любов до Пренепорочної Богоматері; тим більше отже повинні се зробити сего року при закінченні Ювилею Відкуплення людського роду, памятаючи на се, що через Свої страшні страждання під хрестом стала Пречиста нашою Співвідкупителькою, що з хреста настановив Її Спаситель Матірю всіх людей.

У виду сего горячо поручаємо Всч. ОО. Душпастирям, щоби як найторжественніше устроювали сегорічні майські богослуження і у своїх проповідях та при інших нагодах заохочували вірних до як найчисленнішої участи в них.

Вірних, що не моглиб брати участи в сих богослуженнях треба заохочувити, щоби принайменше по своїх домах спільно відправляли осібні молитви згл. сповняли побожні діла на честь Богоматері.

Ч. 1635. — В справі відбирання св. мира.

З огляду на се, що декотрі Всч. ОО. Декани не відбирають св. мира у призначеному часі і через се вводять певного рода замішання в сій справі, Еписк. Ординаріят постановляє, що на будуче мають Всч. ОО. Декани чи самі, чи через відпоручених **священиків,** відбирати св. миро зі захристії катедральної в тижні межи неділею Томиною а неділею Мироносиць.

Ч. 1636. — Конкурс на опорожнені парохії.

З речинцем до 15. червня 1935 виставляються на конкурс слідуючі парохії:

Деканат Балигородський: Лопінка.
,, Бориславський: Борислав.
,, Дрогобицький: Лішня.
,, Комарнянський: Горожана велика.
,, Устрицький: Стефкова.

Прошення внесені не по формі і не заосмотрені по

трібними залучниками, а особливо без свідоцтва конкурсового іспиту як і ті, котрі вплинулиб по дни 15. червня 1935, будуть уважані як безпредметові.

Примічається, що Всч. ОО., що одержать презенту на таку парохію, котра крім матерної церкви має одну або більше дочерних, зобовязуються в кожнім часі, на жадання перемиського Еписк. Ординаріяту, згодитися на евентульне відлучення дочерних церков разом з ґрунтами.

При тім Еписк. Ординаріят повідомляє всіх Отців, наміряючих внести подання о приняття в спис на висше згадані парохії, що дотації їх і скількість ґрунтів приналежних до парохії, будуть без згляду на. інституцію пароха на дану парохію, нормовані по гадці Конкордату і обовязуючих в Епархії норм за відомостю Апост. Престола.

Доходи з нафтових теренів Еписк. Ординаріят застерігає на ціли епархіяльні.

Ч. 1716. — В справі збірки на голодуючих в Яворівщині.

На голодуючих в Яворівщині прислано дотепер до Еп. Консисторії квоту 971·16 зл. яку переслано до уряду парохіяльного в Яворові для передання їх Комітетови допомоговому голодуючих.

Еп. Ординаріят складає за всі жертви сердечну подяку всім жертводавцям, та просить о дальші жертви.

Поіменний виказ жертводавців буде поданий до відома пізнійше.

† ЙОСАФАТ, Епп.

Ч. 1249. — Поручається брошуру о. Станислава Демка: „Дослідники Біблії“.

О. Станилав Демко, парох у Лівчі видав брошуру: „Дослідники біблії“. Поручається сей актуальнний на нинішні часи твір розповсюднювати поміж народом.

ХРОНІКА.

Іменовання.

Ч. 1264. о. Дороцький Михайло, парох в Потеличі — Равським деканом.

Канонічну інституцію одержали:

Ч. 5449. о. Пащак Михайло — Старе село.
Ч. 1195. о. Середович Василь — Туринсько.
Ч. 1198. о. Стахняк Йосиф — Дубецько.

Завідательства одержали:

Ч. 1597. о. Дочило Михайло — Вільшаник.

Померли.

о. Дуркот Володимир парох в Лішні 7/4 1935.
о. Пясецький Зенон, парох в Стефковій 13/4 1935.

Душі їх поручається молитвам Всеч. Духовенства.

З гр. кат. Еп. Консисторії.

Перемишль, дня 20. квітня 1935.

о. Микола Грицеляк
канцлер.

† ЙОСАФАТ
Епп.

Накладом гр. кат. Еп. Консисторії в Перемишлі
Друкарня гр. кат. Капітули в Перемишли.